

Jednakże podmiot należący do „zainteresowanej społeczności” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2011/92, ze zmianami, i spełniający kryteria przewidziane w prawie krajowym w odniesieniu do „wystarczającego interesu [prawnego]” lub, w stosownych przypadkach, „naruszenia prawa”, o których mowa w owym art. 11, powinien mieć możliwość zakwestionowania przed innym sądem lub, w zależności od przypadku, przed innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym na mocy ustawy materialnej lub proceduralnej legalności wydanego przez taki sąd rozstrzygnięcia stwierdzającego, że nie ma potrzeby przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko.

4) Dyrektywę 2011/92, zmienioną dyrektywą 2014/52,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi ona na przeszkodzie udzieleniu – przed przeprowadzeniem wymaganej oceny oddziaływania na środowisko lub w jego trakcie, lub przed zakończeniem indywidualnego badania oddziaływania na środowisko mającego na celu ustalenie, czy taka ocena jest konieczna – pozwolenia na budowę dotyczącego indywidualnych przedsięwzięć budowlanych, które wpisują się w ramy szerszych przedsięwzięć inwestycyjnych na obszarach miejskich.

(¹) Dz.U. C 2 z 3.1.2022.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 25 maja 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rayonen sad – Bułgaria) – postępowanie wykroczeniowe przeciwko XN

(Sprawa C-608/21 (¹), Politseyski organ pri 02 RU SDVR)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa 2012/13/UE – Prawo do informacji w postępowaniu karnym – Artykuł 6 – Prawo do informacji dotyczących oskarżenia – Artykuł 7 – Prawo dostępu do materiałów sprawy – Skuteczne wykonywanie prawa do obrony – Artykuł 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego – Powiadomienie osoby podejrzanej lub oskarżonej o powodach osadzenia w areszcie w odrębnym dokumencie – Moment, w którym należy dokonać tego powiadomienia]

(2023/C 252/05)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rayonen sad

Strony w postępowaniu głównym w sprawie karnej

XN

przy udziale: Politseyski organ pri 02 RU SDVR

Sentencja

1) Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy 2012/13/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie stosowaniu uregulowania krajowego, zgodnie z którym powody osadzenia w areszcie osób podejrzanych lub oskarżonych o popełnienie przestępstwa, w tym informacje o czynie zabronionym, o którego popełnieniu są one podejrzane lub oskarżone, mogą być przedstawione w dokumentach innych niż nakaz osadzenia w areszcie. Przepis ten stoi natomiast na przeszkodzie temu, by informacje te zostały przekazane tym osobom wyłącznie w kontekście ewentualnego wniesienia do sądu środka zaskarżenia w celu zakwestionowania zgodności z prawem osadzenia w areszcie, a nie w chwili pozbawienia wolności lub w krótkim terminie po jego rozpoczęciu.

2) Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy 2012/13

należy interpretować w ten sposób, że:

wymaga on, by powody osadzenia w areszcie osób podejrzanych lub oskarżonych o popełnienie przestępstwa obejmowały wszystkie informacje niezbędne do umożliwienia im skutecznego zakwestionowania zgodności z prawem ich aresztowania. Uwzględniając etap postępowania karnego, tak aby nie zaszkodzić postępowaniu toczącemu się dochodzenia, informacje te powinny zawierać opis istotnych faktów znanych właściwym organom, do których należą znany czas i miejsce popełnienia czynu, charakter konkretnego udziału tych osób w zarzucanym przestępstwie oraz tymczasowo przyjęta kwalifikacja prawna.

(¹) Dz.U. C 198 z 16.5.2022.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale – Włochy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko O.G.

[Sprawa C-700/21 (¹), O.G. (Europejski nakaz aresztowania przeciwko obywatelowi państwa trzeciego)]

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Podstawy fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania – Artykuł 4 pkt 6 – Cel polegający na resocjalizacji – Obywatele państwa trzeciego przebywający lub zamieszkujący nielegalnie na terytorium wykonującego nakaz państwa członkowskiego – Równość traktowania – Artykuł 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2023/C 252/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte costituzionale

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: O.G.

przy udziale: Presidente del Consiglio dei Ministri

Sentencja

- 1) Artykuł 4 pkt 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi w związku z zasadą równości wobec prawa zapisaną w art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego transponującemu ten przepis, które w sposób bezwarunkowy i automatyczny wyklucza z dobrodziejstwa przewidzianej w tym przepisie podstawy fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania każdego obywatela państwa trzeciego, który przebywa lub ma miejsce zamieszkania na terytorium tego państwa członkowskiego, bez możliwości dokonania przez wykonujący nakaz organ sądowy oceny więzi tego obywatela ze wspomnianym państwem członkowskim.

- 2) Artykuł 4 pkt 6 decyzji ramowej 2002/584